

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év szeptember hó 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉS:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 8.B.1051/2009/8. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott személyazonosító okmányának száma A.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. április 28. napján kihirdetett 8.B.1051/2009/8. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk.166.§.(1) bekezdés), és ittas járművezetés vétsége (Btk.188.§.(1) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

A járművezetéstől eltiltás tartamába a 2007. december 22. napjától eltelt időt beszámította.

Kötelezte a vádlottat 206.520 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítésért, védője elsődlegesen a jogi minősítés megváltoztatása, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.518/2011/1. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon nem kíván részt venni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével hibamentesen állapította meg. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítését is törvényesnek tartotta.

A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével, az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetést inkább méltányosnak, mint szigorúnak jellemezte, így annak enyhítését nem látta indokoltnak.

Az ítélet járulékos kérdésekben hozott döntéseit törvényesnek tartotta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezését írásban is indokolta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított, megalapozott tényállásból a jogi minősítést illetően téves jogi következtetésre jutott.

Nem osztotta a cselekmény emberölés büntettekénti minősítését. Az ezzel kapcsolatos indokolást hiányosnak és következtetlennek tartotta.

Nem kellő körültekintéssel értékelte az elsőfokú bíróság a 15. számú Irányelv I/A/ és B/ alpontjaiban felsorolt alanyi és tárgyi tényezőket és tévesen utalt a BH.1999/543. számú eseti döntésére is. Az eseti döntésben szereplő tényállás eltéréseire is hivatkozott.

Elsősorban azt szögezte le, hogy az életveszélyt okozó testi sértés megállapítása rendszerint akkor indokolt, ha a testi sértés közvetett életveszélyt idéz elő.

Nem áll összhangban az orvosszakértői véleménnyel az a következtetés sem, hogy a sértett halála kizárólag a szerencsének köszönhetően nem következett be.

Az elsőfokú bíróság ugyan helytállóan vont következtetést a vádlott sérülés okozására vonatkozó szándékára, ám az ölési szándékra vonatkozó következtetése egyrészt indokolás nélküli, másrészt az iratok tartalmával sincs összhangban.

Kizárhatónak tartotta, hogy a vádlott tudata átfogta volna a sértett halála bekövetkezésének reális lehetőségét és ezt kívánta vagy ebbe belenyugodott volna. A vádlott szándéka kizárólag testi sértés okozására irányult.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a cselekmény Btk.170.§.(1)(6) bekezdés szerinti életveszélyt okozó testi sértéskénti minősítését.

Erre figyelemmel a büntetés jelentős enyhítését, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen fenntartották a fellebbezéseiket.

A védő perbeszédében elsődlegesen azt szögezte le, hogy a tényállást nem támadja, azt megalapozottnak tartja.

Utalt ugyanakkor arra, hogy a bizonyítási eljárás végén néhány fényképfelvételt csatolt be, ami bizonyos tanúk szavahihetőségét érintette, hogy észlelhették a cselekményt, ahogyan elmondták. Ezt az elsőfokú bíróság nem értékelte, így nem tett teljes körűen eleget az indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság pusztán egy kormánymozdulatból vonta le a szándékra a következtetését.

Tévesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlotti cselekményt.

Rámutatott arra, hogy az eljárás során többször is változott a cselekmény minősítése. Először közúti veszélyeztetés volt, utána maradandó fogyatékoságot okozó testi sértés büntette, majd életveszélyt okozó testi sértés büntette. Az emberölés büntettének kísérlete már csak a vádiratban jelent meg.

Megismételte fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat a cselekmény minősítése kapcsán. Álláspontja szerint az ölési szándék megállapítása indokolás nélküli.

Az enyhítés tekintetében arra is hivatkozott, hogy a cselekmény óta 5 év telt el.

A vádlott felszólalásában előadta, hogy 5 hónapja Országban dolgozik raktárosként, éves jövedelme 15.000 font. Erről okiratot is csatolt. Megbánását hangoztatta.

A nyilvános ülésen jelenlévő sértett annak a reményének adott hangot, hogy a vádlott letöltendő börtönbüntetést kap. Előadta, hogy még mindig orvoshoz jár, fizikai munkát nem végezhet, leszázalékolását intézi.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Be.348.§.(1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályainak szem előtt tartásával vont le következtetést.

Törvényesen került sor az ügyész által indítványozott tanú1 tanúkénti kihallgatásának mellőzésére is, annak indokolásával a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, ugyanakkor

az iratok tartalma alapján kiegészítésre, pontosításra szorul a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel, illetve a bizonyítékok értékelése, illetve a jogi indokolás körében kerültek rögzítésre olyan megállapítások, amelyeket indokolt volt a tényállásba átemelni.

- Az ítélet 2. oldal 2 bekezdését azzal egészíti ki a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján, hogy 2012. április 2. napja óta Országban dolgozik raktárosként, éves jövedelme 15.000 Font.

- A 2. oldal 3. bekezdését a beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján azzal egészíti ki, hogy a vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2010. november 8. napján jogerőre emelkedett 16.B.XI.547/2009/9. számú ítéletével a 2008. augusztus 16. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 80.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

- A 2. oldal 3. bekezdését követően a személyi körülmények közé emeli át a 11. oldal 3. bekezdését, amely az igazságügyi klinikai pszichológus szakértő megállapításait tartalmazza.

- Ugyanezt a bekezdést kiegészíti azzal is, hogy a vádlott 2006. szeptember 25. óta rendelkezik „B” kategóriára érvényes gépjárművezetői engedéllyel (nyom. ir. 387. oldala).

- A 2. oldal utolsó előtti bekezdését kiegészíti az ítélet 13. oldal 5. bekezdésében foglalt azon az igazságügyi műszaki szakértői véleményen alapuló megállapítással, hogy a vádlott 7-9 km/h sebességgel a járdaszigetre felhaladt, majd 1 sec. alatt 12-13 km/h sebességre gyorsulva áthaladt a járdaszigeten már sérülten fekvő sértetten.

- A 3. oldal 5. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott gépjárművezetői engedélyét az intézkedő rendőrök a helyszínen elvették, a Budapest Fővárosi XI. kerület Újbuda Önkormányzat Polgármesteri Hivatala pedig annak a büntetőeljárás jogerős befejezéséig történő visszavonásáról rendelkezett (nyom. ir. 391. oldala).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már hibamentes, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A megállapított tényállást egyébként fellebbezési támadás nem is érte.

Az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, melyeket milyen okból vetett el.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban járt el, amikor vádlott neve vádlott védekezésével szemben a tényállást elsődlegesen a meghallgatott, kívülálló szemtanúk vallomása, az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügy műszaki és orvosszakértői véleményekre alapította.

Tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk más-más oldalról helyzetből látták a történeteket, érdektelenségükhöz nem fér kétség. Egymástól függetlenül, végig következetesen és azonosan nyilatkozták, hogy a vádlott az álló helyzetben lévő gépkocsiját balra kormányozta, fellökte a sértettet, majd áthajtott rajta.

Egyezően nyilatkoztak a tekintetben is, hogy a vádlott el akart menni a helyszínről, a járókelők tartották vissza.

A tanúk vallomását teljes egészében alátámasztotta az igazságügyi műszaki szakértői vélemény, az okozott sérülések vonatkozásában pedig az igazságügyi orvosszakértői vélemény is.

Az orvosszakértői vélemény kapcsán szükséges volt pontosítani az ítélet 11. oldal 1. bekezdés 5-6 sorát, mert az a közvetlen életveszélyes állapot fogalmát írta le.

További bizonyítékként kell értékelni a vádlott gépjárművezetői engedélyének bevonásával kapcsolatos határozatot.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védő érvelését, hogy az általa becsatolt fényképfelvételek alkalmasak lennének a tanú2 vallomása hitelességének megkérdőjelezésére.

A tanú2 által elmondottakból következően ugyanis nem az Akácfa utcai kereszteződésnél állt a gépkocsi, amelyben utasként utazott, hanem az Út és a Körút kereszteződésében, a Téren, ahol első autóként állt a szélső forgalmi sávban. Onnan természetesen láthatta a történeteket, majd a kereszteződésen áthajtva megálltak a gépkocsival és ő visszament segíteni.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság törvényesen vetette el a vádlotti védekezést és állapította meg a tényállásban rögzítettek szerint a bűncselekmény elkövetését, amelyet a másodfokú bíróság is bizonyítottnak látott.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmények minősítése is, de a jogi indokolás kiegészítésre szorul.

Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. Irányelvében foglalt alanyi és tárgyi tényezők gondos mérlegelése alapján állapította meg az élet elleni cselekmény minősítését.

Az ott leírtakkal a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett, és azt a védői érvelésre tekintettel az alábbiakkal egészíti ki:

Tény, hogy a vádlotti magatartás a sértetti oldalon közvetetten életveszélyes sérülést okozott, ugyanakkor a 15. számú Irányelv A/c/ pontja szerint az elkövetési magatartás eredménye, vagyis, hogy a sértett milyen sérülést szenvedett, következtetési alap lehet, de egymagában nem igazít el az emberölés kísérlete és az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolása kérdésében.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a vádlott szándéka egyértelműen a sértett elütésére, és a fekvő, már sérült a sértett testén történő áthaladásra irányult. A gépkocsi irányítható volt, ugyanakkor arra nézve nem merült fel adat az eljárás során, hogy a vádlott kifejezetten úgy irányította volna a gépkocsit, hogy az csak a sértett lábán hajtson keresztül, és ez az adott körülmények mellett ki is zárható. Így a 12-13 km/h sebességgel közlekedő, több mint egy tonna súlyú gépkocsi életfontosságú szervet - fejet, mellkast - is sérthetett volna.

Mindezek alapján a vádlott tudata átfogta a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét és ebbe belenyugodva cselekedett.

Így a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem foghat helyt a védő enyhébb minősítés megállapítására irányuló érvelése.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta az ittas járművezetés vétsége vonatkozásában a KRESZ szabályok felhívását, melyek a 3.§.c/ pont, 4.§.(1) bekezdés c/ pont.

A büntetés kiszabása során értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében hiánytalanul sorolta fel azzal a pontosítással, hogy a sértetti közrehatás nem volt olyan súlyú, amely indokolta volna a tényállásban írt vádlotti fellépést.

További enyhítő körülményként kell értékelni az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta bekövetkezett, a vádlottnak fel nem róható időmúlást.

A súlyában is jelentős, a vádlott terhére írható körülmények - el akart távozni a helyszínről, a sértettnek maradandó testi fogyatékoságot okozott - mellett, szemben a kisebb súlyú enyhítő körülményekkel, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés arányos, szükséges és megfelel a büntetési céloknak, így enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott törvényes alapot.

Ugyanígy szükséges és indokolt volt a szabadságvesztéssel arányos tartamú közügyektől eltiltás és a hosszabb idejű közúti járművezetéstől eltiltás is.

Elmulasztotta az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában felhívni a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére vonatkozó törvényi rendelkezéseket, így ezt pótolni kellett.

A vádlott a Btk.47.§.(2) bekezdés II. fordulata értelmében a büntetés $\frac{3}{4}$ részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A járulékos kérdésekben hozott elsőbírói döntéseket a másodfokú bíróság törvényesnek találta.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság 8.B.1051/2009/8. számú ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a vádlott személyi adatainál nem tudta rögzíteni a vádlott személyi igazolványának számát, így ezt a másodfokú bíróság a nyilvános ülésen bemutatott okirat alapján pótolta.

Budapest, 2012. év szeptember hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

dr. Magócsi István s.k.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.

bíró

A Fővárosi Bíróság 8.B.1051/2009/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.185/2011/6. számú végzése folytán 2012. év szeptember hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év szeptember 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő